

Kansainvälisen työväenliikkeen historian kysymyksiä

Ensimmäinen Internationale (1864—1876)

Opintosuunnitelma kerhoille
ja itseopiskelijoille

SIROLAN KIRJEPISTO - Helsinki - Kotkankatu 9

OPISKELIJOILLE!

Opintosuunnitelmamme kansainvälisen työväenliikkeen historiasta alkaa I Internationalesta. Perusaineistona opiskelussa on opintokirjeemme.

Lisääaineistoksi opinto-ohjaajille ja niille itseopiskelijoille, jotka haluavat perusteellisemmin tutustua I Internationalen eri vaiheisiin suosittelemme **Kommunistista manifestia** esipuheineen ja teosta **Marx ja Engels ammattiyhdistysliikkeestä**. — Aikaisemmin julkaisuista, mutta nykyään loppuunmyydyistä teoksista on mainittava **Karl Marxin Kansalaissota Ranskassa ja Gothan ohjelman arvostelua**. Ne sisältävät asiakirjoja, jotka valaisevat I Internationalen toimintaa ja työväenluokan ohjelmakysymyksiä. Juuri asiakirjat ja alkuperäisteokset ovat arvokkainta aineistoa kansainvälisen työväenliikkeen historiaa opiskeltaessa.

Tätä opintotehtävää voidaan opiskella kerhoissa tai yksinopiskelun kotona. — **Yksinopiskelija** tutkii ensin opintokirjeen ja vasta luettuaan sen kahteen ehkä kolmeenkin kertaan hän ryhtyy vastaamaan kirjeellisesti lopussa oleviin kysymyksiin. Kirjeellisten vastausten laatiminen ja niiden lähettäminen Kirjeopistoon tarkistettavaksi on välttämätöntä, sillä opiskelija saa siten varmuuden siitä, että asiat ovat tulleet oikein ymmärretyiksi.

Kerhoissa I Internationalen opiskelu vaatii kaksi iltaa. Ensimmäisenä opintoiltana opinto-ohjaaja luennoi. Luentonsa hän voi laatia tämän opintokirjeen ja edellämainitun lisääaineiston avulla. Ennen toista opintotilaisuutta on kaikkien opiskelijain luettava huolella tämä opintokirje, sillä toisena opintoiltana, jonka opinto-ohjaaja aloittaa lyhyellä n. 10 min. kestäväällä kertauksella, käydään keskustelua. Sen tarkoituksena on selvittää tehtävän peruskysymyksiä. Keskustelun pohjana voidaan pitää lopussa olevia kysymyksiä.

ENSIMMÄINEN INTERNATIONALE

TYÖVÄENLIIKE ENNEN I INTERNATIONALEA

Työläisten taisteluliike elinehtojensa parantamisen ja oikeuksien puolesta alkoi kehittyä rinnan nykyaikaisen palkkatyöväenluokan muodostumisen kanssa. Voimakkaammin se alkoi ilmetä 1830- ja 1840-luvuilla, jolloin teollinen vallankumous päättyi kehittyneimmissä maissa ja porvaristo otti vallan käsiinsä Ranskassa ja Englannissa. Työväenluokka astui historiassa edistyksellisen kehitystien raivaajaksi. Englannissa ns. chartistien liike yhdisti jo miljoonia työläisiä taisteluun äänioikeuden ja taloudellisten vaatimusten toteuttamiseksi. Englannin porvaristo turvautui aseelliseen väkivaltaan tämän liikkeen kukistamiseksi. Ranskassa työläiset tarttuivat aseisiin jokapäiväisen leipänsä turvaamiseksi. Niinpä Lyonin kaupungissa työläiset nousivat vv. 1831 ja 1834 kapinaan tunnuksella: "Elää työtä tehden tai kuolla taistellen". Saksassa Schlesian kankurit ryhtyivät v. 1844 aseelliseen taisteluun näkkiinnyttämistä vastaan. Puolan Krakovassa leimahti v. 1846 ensimmäinen poliittinen vallankumous, joka julisti sosialistisia vaatimuksia.

Mutta työläisten taistelu kapitalistista riistoa ja täydellistä oikeuttomuutta vastaan oli vielä hajanaista ja hapuilevaa. Heillä ei ollut tietoisuutta yhteiskunnallisen kehityksen laeista ja järjestyneisyyden merkityksestä. Engels luonnehti työläisten tietoisuuden puutetta lainaamalla erästä v. 1842 Manchesterin työläiskapinaa koskevaa kirjoitusta. Siinä osoitettiin, kuinka kapinaan nousseet työläiset eivät tienneet, mitä heidän olisi pitänyt tehdä, vaikka heidän asemansa oli sietämätön ja suuttumuksensa oikeutettua. Työläiset eivät nähneet, kuka oli heidän vihollisensa ja kuka ystävänsä. Heidän joukkoliikehtimisensä kaduilla eivät johtaneet tuloksiin, sillä he olivat epätietoisia siitä, mitä piti tehdä: hyökätäkö jonkun kimppeen, ampuako joku vai antaa ko toisten ampua itsensä.

Työläisten vaistovarainen taistelu synnytti tiedon ja järjestäytymisen tarpeen. Nuori Karl Marx ja Friedrich Engels omistivat elämänsä antaakseen työväenluokalle tämän tietoisuuden ja auttaakseen

sitä järjestäytymään taisteluun vapautensa puolesta. He kehittivät tieteen työväenluokan vapautuksen ehdoista, tieteellisen sosialismin, ja tekivät sitä tunnetuksi aikansa vallankumouksellisen liikkeen osanottajien ja työläisten keskuudessa. Vuonna 1847 Lontoossa koontui työväenluokan ensimmäinen kansainvälinen kongressi, joka perusti "Kommunistien liiton". Kongressi antoi Marxin ja Engelsin tehtäväksi ohjelman laatimisen liitolle tieteellisen sosialismin periaatteiden pohjalla. Tämä ohjelma, joka julkaistiin helmikuussa 1848, tunnetaan "Kommunistisen manifestin" nimellä. Se oli ensimmäinen yhtenäinen esitys tieteellisen sosialismin perusteista. Samalla se on osoitus siitä, miten Marx ja Engels pyrkivät tekemään "Kommunistien liitosta" työväenluokan kansainvälisen puolueen, joka johtaisi työläisten taistelua työväenluokan omien päämäärien toteuttamiseksi. He sinkosivat maailmalle sytyttävän tunnuksen: "Kaikkien maiden työläiset, yhtykää!"

"Kommunistien liitto" (1847—1852) yhdisti noin 400 jäsentä Länsi-Euroopan suurimmissa kaupungeissa. Siitä muodostui erinomainen vallankumouksellisen toiminnan koulu. Sen jäsenet olivat kaikissa maissa vuoden 1848 vallankumouksellisen liikkeen johdossa. Mutta vuoden 1848 vallankumous päättyi taantumuksen voittoon Ranskassa, Saksassa ja Itävalta-Unkarissa. Alkoi pitkäaikainen taantumuksen kausi. "Kommunistinen liitto" oli kuitenkin luonut pohjaa työläisten tulevalle kansainväliselle yhteenliittymiselle, joka tapahtui työväenliikkeen uuden nousun alkaessa 1860-luvulla.

ENSIMMÄISEN INTERNATIONALEN PERUSTAMINEN. PERUSTAMISJULISTUS JA SÄÄNNÖT

Työväenliikkeen uusi nousu alkoi vuoden 1857 talouspulan jälkeen 50-luvun lopussa ja 60-luvun alussa. Maatyöläisten lakot Englannissa vv. 1859—1861, työläisehdokkaiden asettaminen Ranskan vaaleissa v. 1864 ja Saksan Yleisen työväenliiton perustaminen v. 1863 osoittivat, että työväenluokka oli herännyt taisteluun. Vuoden 1848 vallankumouksen tappiota seurannut taantumuskausi oli päätymässä. Kapitalismin nopea kehitys Euroopassa, erikoisesti Ranskassa ja Englannissa, sekä työväenluokan lukumäärällinen kasvu ja luokkavastakohtien kärjistyminen olivat kypsittäneet työläiset uuteen taisteluliikkeeseen, joka osoitti työväenluokan kasvaneen myös aatteellisesti.

Kansainvälinen solidarisuus voimistuu. Eturivin työläisten luokkatietoisuuden ja poliittisen aktiivisuuden kasvu ilmeni heidän pyrkimyksessään työväenluokan kansainvälisten suhteiden solmimiseen. Askeleena sitä kohden oli englantilaisten ja ranskalaisten työläisten kohtaaminen kansainvälisessä teollisuusnäyttelyssä Lontoossa v. 1862. Puolan kapina v. 1863 Venäjän tsaarihallitusta vastaan herätti englantilaiset ja ranskalaiset työläiset tukemaan Puolan kansan vapaustaistelua. He esittivät vastalauseensa omien maittensa hallituksille sen johdosta, että ne tukivat tsarismia taistelussa Puolaa vastaan ja harjoittivat pieniä kansoja sortavaa politiikkaa. Se olikin alkuna I Internationalen perustamiselle. Lontoossa pidettiin kesäkuun 23 p:nä 1863 kokous, jossa käsiteltiin pysyvän kansainvälisen yhteyden luomista Englannin ja muiden maiden työläisten välillä. Englantilaiset työläiset kääntyivät ranskalaisten työläisten puoleen sitä koskevalla vetoomuksella, johon ranskalaiset vastasivat adressilla. Kummassakin asiakirjassa puhuttiin työtätekevien kansainvälisen yhteenliittymisen välttämättömyydestä samoin kuin heidän aineellisen ja oikeudellisen asemansa parantamisesta ja taistelun voimistamisesta hallitusten sortopolitiikkaa vastaan.

Näitä pyrkimyksiä edisti myös Amerikassa käynnissä oleva sisällissota etelävaltioiden orjanomistajien ja pohjoisvaltioiden teollisuuspiirien välillä. Se aiheutti puuvillapulan Euroopassa v. 1863 ja suuria vaikeuksia Euroopan työläisille. Englannin ja Ranskan työläiset tukivat edistyksellistä presidentti Lincolnia ja estivät maittensa taantumuksellisia hallituksia ryhtymästä sotaan orjanomistajien puolesta.

K. Marxin osuus Internationalen perustamisessa Ratkaisevaa osaa I Internationalen valmistelussa esitti Karl Marx. Hänen organisatorisen ja valistustoimintansa ansiosta työläisten, varsinkin Lontoossa asuvien saksalaisten vallankumouksellisten maanpakolaisten keskuudessa tieteellisen sosialismin aatteet alkoivat tulla tunnetuksi ja valloittaa yhä enemmän kannattajia. Marxin taloudellisten oppien tuntemus voimistui erikoisesti hänen perusteoksensa "Pääoman" I osan ilmestymisen jälkeen v. 1867.

Työväenluokan aatteellinen ja teoreettinen taso oli kuitenkin v. 1864 vielä varsin alhainen. Sillä ei ollut taisteluperinteitä eikä päämäärän selvyyttä, joka on ominaista nykyajan vallankumoukselliselle työväenliikkeelle. Työväenliikkeessä esiintyi erilaisia suuntauksia ja virtauksia, jotka edustivat esimarxilaista pikkuporvarillista utopistista (haaveellista) sosialismia. Sen voittamiseksi oli käy-

tävä katkera periaatteellinen taistelu tieteellisen sosialismin voiton puolesta työväenliikkeessä. Tätä taistelua käytiin I Internationalessa sen perustamisesta alkaen.

Marx ja Engels antoivat suuren merkityksen "Kansainväliselle Työväenyhdistykselle", joksi I Internationalea virallisesti nimitettiin. Päätös sen perustamisesta tehtiin syyskuun 28 p:nä 1864 Lontoossa englantilaisten, saksalaisten, ranskalaisten ja italialaisten työläisten edustajien kokouksessa. Marx osallistui siihen saksalaisten työläisten edustajana. Hänet valittiin perustamisjulistusta valmistelemaan alivaliokuntaan sekä väliaikaiseen komiteaan. Alivaliokunnan esityksestä väliaikainen komitea hyväksyi Marxin laatiman perustamisjulistuksen ja väliaikaiset säännöt.

Engels hyväksyi täysin Marxin osallistumisen kirjoittaen hänelle: "On hyvä, että me jälleen otamme yhteyttä ihmisiin, jotka edustavat ainakin omaa luokkaansa, loppujen lopuksi se on kaikkein tärkeintä." Engels näki, että uusi kansainvälinen järjestö tulee muodostumaan aatteellisen taistelun kentäksi: "Luulen, että tämä uusi liitto jakaantuu hyvin pian porvarillis-teoreettisiin ja proletaaristeoreettisiin aineksiin, kun kysymykset tulevat hieman tarkistettua". Näin tapahtuikin, kuten tulemme alempana näkemään.

Perustamisjulistus "Kansainvälisen Työväenyhdistyksen" ensimmäinen asiakirja, perustamisjulistus, ilmestyi vuoden 1864 lopulla. Virallisiin tutkimuksiin ja tilastotietoihin nojautuen Marx osoitti siinä, että taloudellinen kehitys Englannissa oli viimeisten 15 vuoden aikana koitunut poikkeuksetta vain omistavien luokkien hyödyksi. Tuotannon kasvusta huolimatta työtätekevien joukkojen kurjuus oli yhä lisääntynyt. Marx korosti, että työväenluokka voi vain luokkataistelun avulla saavuttaa voittoja. "Laki kymmentuntisesta työpäivästä (Englannissa) ei ole vain tärkeä käytännöllinen saavutus, vaan myös periaatteen voitto; ensi kerran porvariston poliittinen taloustiede antautui avoimesti työväenluokan poliittisen taloustieteen edessä", sanotaan perustamisjulistuksessa.

Marx osoitti, että "nykyaikaisen tieteen vaatimusten mukaisesti harjoitettu suurtuotanto on toteutettavissa ilman isäntien luokkaa, joka käyttää hyväkseen palkkatyöläisten luokan työtä". Hallitsevat luokat tulevat aina käyttämään poliittista valtaansa puolustaakseen kapitalistista järjestelmää. "Senvuoksi, — Marx sanoi, — poliittisen vallan valloittaminen on työväenluokan suuri velvollisuus." Näin Internationalen perustamisjulistuksessa asetettiin työväenluokan tehtäväksi poliittisen vallan eli proletariaatin diktatuurin valloittaminen, jota koskevan ajatuksen Marx ensi kerran oli esittänyt Kommunistisessa manifestissa.

Perustamisjulistuksessa mainittiin edelleen, että eri maiden työväenluokka oli alkanut ymmärtää poliittisen vallan valtaamisen välttämättömyyden ryhtyessään järjestämään uudelleen työväenpuolueita. Marx korosti järjestäytymisen ratkaisevaa merkitystä: "Eräs menestymisen edellytys — lukumäärä — työläisillä on; mutta lukumäärä ratkaisee asian vain silloin, kun järjestö yhdistää sen ja sitä ohjaa tietoisuus."

Perustamisjulistus velvoitti työväenluokan taistelemaan myös valloitusotia vastaan, koska niissä vuodatetaan kansojen verta ja tuhotaan yhteiskunnallisia rikkauksia. Valloitusotien estämiseksi se velvoitti työväenluokkaa "tunkeutumaan kansainvälisen politiikan salaisuuksiin, seuraamaan hallitustensa diplomaattista toimintaa ja tarpeen tullen toimimaan sitä vastaan kaikin käytettävissä olevin keinoin... Taistelu sellaisen (rauhanomaisen) ulkopoliittikan puolesta on osa työväenluokan yleisestä taistelusta vapautuksensa puolesta".

Perustamisjulistus päättyi Kommunistisen manifestin kuuluisiin sanoihin: "Kaikkien maiden työläiset, yhtykää!"

Säännöt ja järjestö- Marx laati myös Internationalen väliaikaiset periaatteet säännöt. Niissä määriteltiin periaatteet, joita koko maailman työväenluokka on myöhemmin sisällyttänyt ohjelmaansa. Sääntöjen johdannossa sanotaan:

"että työväenluokan on itse valloitettava itselleen vapautus; että taistelu työväenluokan vapautuksesta ei merkitse taistelua luokkaetuoikeuksista ja yksinoikeuksista, vaan yhtäläisistä oikeuksista ja velvollisuuksista ja kaiken luokkaherruuden hävittämistä;

että työtätekevien taloudellinen alistaminen työvälineiden, ts. elämänlähteiden anastajain alaisuuteen on perustana kaiken muotoiselle orjuudelle — yhteiskunnalliselle kurjuudelle, henkisellem alennustilalle ja poliittiselle riippuvaisuudelle;

että työväenluokan taloudellinen vapautus on sen vuoksi suuri päämäärä, jota kaiken poliittisen liikkeen pitää edistää;

että työväenluokan vapautus ei ole paikallinen eikä kansallinen, vaan yhteiskunnallinen tehtävä, joka koskee kaikkia niitä maita, joissa vallitsee nykyaikainen (kapitalistinen) yhteiskunta, ja sen ratkaisu riippuu kehittyneimpien maiden käytännöllisestä ja teoreettisesta yhteistyöstä."

Sääntöjen ensimmäisessä pykälässä sanotaan Internationalen tehtävästä:

”Yhdistys on perustettu kanssakäymisen ja yhteistyön keskuksiksi eri maiden työväenyhdistysten välillä, jotka pyrkivät yhteiseen päämäärään, nimittäin puolustamaan, kehittämään ja täydellisesti vapauttamaan työväenluokan.”

I Internationalen järjestöperiaatteenä oli pyrkimys demokraattiseen sentralismiin (keskitykseen). Sen kansallisia järjestöjä nimettiin osastoiksi (sektioiksi). Osastot muodostivat alue- tai kansallisia liittoja (federatioita). Internationalen johdossa oli Pääneuvosto, joka sijaitsi Lontoossa. Sen muodostivat puheenjohtaja, rahastonhoitaja, pääsihteerit ja kirjeenvaihtajasihteerit, jotka pitivät yhteyttä eri maiden kanssa. Pääneuvosto valittiin Internationalen kongressissa, jolle se oli tilivelvollinen. Kongressi kokoontui sääntöjen mukaan vuosittain. Hyväksyessään Internationalen jäseniksi kansallisia osastoja (sektioita) ja liittoja (federatioita) Pääneuvosto huolehti siitä, ettei niiden ohjelmissa ollut mitään, joka olisi ollut ristiriidassa Internationalen sääntöjen ja sen hengen kanssa.

Internationalen todellisenä johtajana oli Marx, joka johti koko järjestöä ei vain aatteellisesti, vaan myös käytännöllisesti. Muodollisesti hän oli eräs Internationalen kirjeenvaihtajasihteeereistä, hoitaen Saksan ja Hollannin, myöhemmin myös Venäjän kirjeenvaihtoa. Sen jälkeen kun Engels v. 1870 siirtyi Manchesterista Lontoon, hänestä tuli Italian ja Espanjan kirjeenvaihtajasihteerit.

INTERNATIONALEN TAISTELU PIKKUPORVARILLISIA VIRTAAUKSIA VASTAAN

Marx ja Engels käsittivät, että Internationale ei voi lujittua, jos se ei voita erilaisia lahkolaisia virtauksia, joita silloin oli runsaasti eri maiden työväenliikkeessä. V. 1871 Marx kirjoitti Internationalen perustamisen tarkoituksesta seuraavasti: ”Internationale perustettiin sitä varten, että se korvaisi sosialistiset ja puolisosialistiset lahkot todellisella työväenluokan taistelujärjestöllä.” Hän näki lahkosten historiallisen oikeuden vain niin kauan kuin työväenluokka ei ole kypsytynyt itsenäiseen historialliseen liikkeeseen. Kun se saavuttaa sellaisen kypsyyden, kaikki lahkot muodostuvat olemukseltaan taantumukselliseksi.

Proudhonilaisuutta vastaan vv. 1865—1868 Olemassalonsa ensimmäisenä kautena Internationale joutui taistelemaan ennen kaikkea proudhonilaisuutta vastaan, joka silloin oli marxilaisuuden päävastustajana työväenliikkeessä. Sitä ja muita lahkolaisvirtauksia vastaan taistellessaan Marx lähti siitä, että "Kansainvälisen Työväenyhdistyksen aikaansaama toimintayhteys, mielipiteiden vaihto, jota helpottaa niiden julkaiseminen kansallisten osastojen julkaisuissa, ja lopuksi välittömät keskustelut yhteisissä kongresseissa johtavat väistämättömästi yhteisen teoreettisen ohjelman luomiseen".

Sen mukaisesti Marx piti tarpeellisenä supistaa Internationaleen liittymisen ehdot mahdollisimman vähiin, korostaen pääasiassa työväenyhdistysten proletaarista, itsenäistä ja riippumatonta olemusta. Marx rakensi eri ryhmien ja virtausten yhteistyötä Internationalen avulla, mutta huolehti samalla siitä, että liikkeen proletaarista, pääomanvastaista luonnetta ei vääristellä ja että työväenluokalle vahingolliset virtaukset eivät pääse silnä määrääviksi. Juuri siksi Marx arvosteli Proudhonia ja hänen kannattajiaan, jotka vastustivat lakkoitaistelua, kaikkea poliittista taistelua ja lakisääteisen työpäivän lyhentämisen puolesta käytävää agitatiota.

Proudhonin katsumuksista Proudhon (1809—1865) oli ranskalaisen pikku-porvarillisen utopistisen sosialismin edustaja, joka haaveili pienomistuksen ikuistamisesta. Hän arvosteli kapitalistista suuromistusta tahtoen kuitenkin säilyttää nykyaikaisen kapitalistisen yhteiskunnan, mutta ilman niitä aineksia, jotka hajoittavat ja vallankumouksellistuttavat sitä, t.s. ilman proletariaattia. Hän esitti, että on järjestettävä erikoinen "kansan pankki", joka antaa työläisille ilmaista luottoa ja auttaa heitä hankkimaan tuotantovälineitä ja tulemaan siten käsityöläisiksi. Samoin hän esitti järjestettäväksi "vaihtopankin", jonka avulla työtätekevät voivat muka turvata työnsä tuotteiden "oikeudenmukaisen" menekin. Siten Proudhon toivoi poistavansa kurjuuden rauhallisilla reformeilla, ilman luokkataistelua ja yhteiskunnallista vallankumousta. Hän suhtautui kielteisesti myös valtioon, mutta toivoi kuitenkin vovansa toteuttaa suunnitelmansa Napoleon III hallituksen avulla. Hän opetti, että kapitalistisesta yhteiskunnasta voidaan poistaa "huonot" puolet ja luoda tilalle "hyvä kapitalismi". Proudhonin katsumukset perustuivat idealistiseen käsitykseen yhteiskunnan historiasta, joka hänen mielestään oli aatteiden kehityksen historiaa.

Kirjeessään Kugelmannille lokakuun 9 pnä 1866 Marx kirjoitti

proudhonilaisista: ”He suhtautuvat halveksivasti kaikkeen itse luokkataistelusta johtuvaan vallankumoukselliseen toimintaan, kaikkeen keskitettyyn yhteiskunnalliseen liikkeeseen, so. sellaiseen, jota voidaan käydä myös poliittisin keinoin (kuten esimerkiksi työpäivän lyhentäminen lainsäädännöllisesti).”

Jo Internationalen Genèveen kongressissa v. 1866 proudhonilaiset kärsivät tappion, sillä sen päätökset perustuivat tieteellisen sosialismin katsomuksiin. Niissä hyväksyttiin agitatio 8-tuntisen työpäivän puolesta, lakkotaistelu luokkataistelun eräänä muotona ja vakinaisen armeijan korvaaminen kansan yleisellä aseistamisella. (Kts. Marx ja Engels Ammattiyhdistysliikkeestä, sivu 87. Marxin ”Ohjelmakirjelmä väliaikaisen keskusneuvoston edustajille eri kysymyksistä”, joka oli päätösten pohjana.)

Yhdenmukaisesti perustamisjulistuksen kanssa Internationalen Genèveen kongressi korosti, että työväenluokan vapautuksen välttämättömänä edellytyksenä on valtiollisen vallan ottaminen työläisten käsiin. Kokous ei kieltänyt myöskään osuustoimintaliikkeen merkitystä, vaan osoitti, että se todistaa käytännössä mahdolliseksi talouden johtamisen ilman kapitalisteja. Edelleen kongressi määritteli täsmällisesti taloudellisen taistelun merkityksen, varoittaen kuitenkin sosialisteja ja työläisiä yliarvioimasta tai aliarvioimasta taloudellista taistelua. Kongressi korosti, että ammattiyhdistysliikkeen ei pidä jäädä syrjään työväenluokan yleisestä poliittisesta ja sosialistisesta liikkeestä, vaan sen pitää edistää työtätekevän kansan yleistä vapautusta.

Proudhonilaisten vastustuksesta huolimatta myös Lausannen kongressi v. 1867 hyväksyi päätöksen, jonka mukaan ”työläisten yhteiskunnallinen vapautus on croittamaton heidän poliittisesta vapautuksestaan”. Baselin kongressi v. 1868 korosti lakkojen suurta merkitystä työn ja pääoman välisessä taistelussa ja hyväksyi vaatimuksen maan, metsien, malmi- ja kivihiilikaivosten, kanavien, rautateiden ja lennätinverkoston yhteiskunnallisesta omistuksesta. Se oli marxilaisuuden suuri voitto proudhonilaisuudesta ja osoitti koko maailmalle I Internationalen kommunistisen luonteen.

Proudhonilaisten politiikasta pidättäytymispyrkimystä vastaan kohdistui myös Baselin kongressin päätös, jossa kehoitettiin kaikkien maiden työläisiä päättävään taisteluun valloitus sodan lietsojia vastaan. Taistelu sotaa vastaan oli tullut erittäin ajankohtaiseksi senvuoksi, että hiljattain (1866) päättyneen Preussin ja Itävallan välisen sodan jälkeen oli uusi sota puhkeamassa Preussin ja Ranskan välillä.

**Aatteellinen selvenemi-
nen johtaa työväenliik-
keen voimistumiseen**

Proudhonilaisten tappio johti heidän vai-
kutuksensa heikkenemiseen Ranskan työ-
väenliikkeessä. Sen seurauksena Internatio-
nalen Ranskan osaston taktiikka muuttui.

Se alkoi ottaa aktiivisesti osaa poliittiseen taisteluun. Ranskan osas-
ton johtoon tosin tuli edelleenkin proudhonilaisia, mutta nyt vasem-
mistoproudhonilaisia, jotka tunnustivat lakkotaistelujen merkityksen
ja poliittisen toiminnan välttämättömyyden, vaikka eivät kyyneet-
kään vielä täysin vapautumaan pikkuporvarillisista katsomuksistaan.

Aatteellista selvenemistä tapahtui myös muiden maiden työväen-
liikkeessä. Saksassa, missä 1860-luvun puoliväliin asti oli hallitse-
vana lassallelainen* vaikutus, muodostettiin vuonna 1869 Eisenachin
kongressissa Sozialidemokraattinen Työväenpuolue, joka liittyi In-
ternationaleen. Puoluetta ja sen jäseniä nimitettiin "eisenachilaisik-
si". Uuden puolueen johtajina olivat August Bebel ja Wilhelm Lieb-
necht, jotka alusta alkaen kannattivat Marxia ja Engelsiä ja liittyi-
vät yhdessä järjestönsä kanssa Internationaleen. Uuden puolueen
perustaminen teki lopun lassallelaisten herruudesta Saksan työväen-
liikkeessä.

Internationalen voimakas tuki työläisten lakkoliikkeille eri maissa
johti sen arvovallan ja suosion kasvuun työläisjoukkojen keskuu-
dessa. Esim. Geneven rakennustyöläiset voittivat v. 1868 lakkotais-
telunsa Pääneuvoston avun ansiosta. Työläisten vaatimus työpäivän
lyhentämisestä 12 tunnista 11 tuntiin ja 10 % palkankorotuksesta
hyväksyttiin. Marx kirjoitti sen johdosta Engelsille: "Genevessä me
saavutimme täydellisen voiton". Hän osoitti, että työnantajat pelkä-
sivät Internationalea, jonka antama tuki toi voiton: "Työnantajat
uskovat Lontoon mahtavuuteen ja taistelurahastoon".

Internationalen asiakirjat samoin kuin Marxin ja Engelsin kirjeen-
vaihto antavat runsaasti todistuksia Internationaleen toiminnasta lak-
kojen johtamiseksi sekä lakkolaisten ja heidän perheittensä tukemi-
seksi. Työläisten kansainvälinen solidarisuus, joka ilmeni mm. laa-
joissa rahankeräyksissä, antoi työläisille mahdollisuuden taistella
menestyksellisesti kapitalisteja ja valtiomahtia vastaan. Pääneuvos-
ton johdolla suoritettu valistustyö avasi työläisten silmät näkemään
kapitalistien harjoittaman riiston ja hallitusten hirmuteot. Se roh-

* Lassallelaisuus oli saanut nimensä F. Lassallesta (1825—1864),
saksalaisesta pikkuporvarillisesta sosialistista. L. oli v. 1863 perus-
tetun Saksan Yleisen Työväenyhdistyksen perustaja ja johtaja. Hän
ja hänen kannattajansa vastustivat Internationalea ja Marxin ja En-
gelsin taktiikkaa ja teoriaa. L. kielsi mm. vallankumouksen ja luok-
kataistelun, tuomitsi lakot ja ammatillisen liikkeen.

kaisi taisteluun eri maiden työtätekeviä joukkoja. Yhä uusia kansallisia osastoja liittyi Internationaleen.

Suurena saavutuksena oli venäläisen osaston perustaminen v. 1870 Sveitsissä maanpaossa olevien venäläisten sosialistien toimesta. Osaston toivomuksen mukaisesti sen edustajaksi Pääneuvostossa valittiin Marx, joka oli ylpeä tästä luottamuksesta. Kirjeessään venäläisille sosialisteille hän kirjoitti, että "Venäjä alkaa juuri ottaa osaa vuosisatamme yleiseen liikkeeseen". Venäläisen osaston jäsenet eivät vielä olleet johdonmukaisia marxilaisia, mutta kannattivat Marxia aktiivisesti hänen taistelussaan Pääneuvostolle vihamielisiä aineksia vastaan.

Bakuninilaisuutta Internationalen toisella kaudella (1868—1872) vastaan proudhonilaisuudesta saadun voiton jälkeen marxilaisuuden päävastustajaksi tuli bakuninilaisuus. Proudhonilaisten tapaan bakuninilaisetkin kielsivät poliittisen taistelun välttämättömyyden ja työväenluokan diktatuurin.

Bakuninilaisuus sai nimensä venäläisestä anarkistista Bakuninista (1814—1876), joka v. 1868 oli perustanut Sveitsissä järjestön nimeltään "Sosialistisen demokratian kansainvälinen allianssi". Se oli pikuporvarillinen järjestö, joka marxilaisen luokkien hävittämisen periaatteen asemesta julisti luokkien yhteiskunnallisen ja taloudellisen tasa-arvon periaatetta". Bakunin ei pitänyt työväenliikkeen päämääränä valtiovallan valtaamista, vaan sen hävittämistä. Hän ei ymmärtänyt eroa proletariaatin diktatuurin ja porvarillisen valtion välillä ja väitti, että sen jälkeen kun työväenluokka on tullut valtaan, se muuttuu muka uudeksi riistäväksi vallaksi, joka sortaa ja riistää talonpoikaista. Tätä järjetöntä ja parjaavaa väitettä ovat myöhemmin työväenluokan viholliset mielellään toistaneet.

Marx kirjoitti v. 1871 Bakuninin katsomuksista: "Hänen ohjelmansa oli oikealta ja vasemmalta pintapuolisesti kokoonhaalittua sekasotkua — luokkien tasa-arvoisuus (!), perintöoikeuden hävittäminen yhteiskunnallisen liikkeen lähtökohtana (st. Simonilaista typeryyttä), ateismi jäsenille etukäteen saneltuna opinkappaleena, ja tärkeimpänä opinkappaleena (proudhonilainen) kieltäytyminen poliittisesta liikkeestä." (Kts. Marxin Pääoma, I osa, sivu 772, suomenkielinen painos v. 1948.)

Bakuninilaisuus löysi kannattajia kapitalistisesti kehittymättömissä maissa — Espanjassa, Etelä-Italiassa, eräissä osissa Sveitsiä ja Etelä-Ranskassa, joissa väestön enemmistönä oli köyhtynyt talonpoikaisto, pienet käsityöläiset ja luokastaan suistunut sivistyneistö.

Näitä pikkuporvarillisia väestöryhmiä Bakunin piti yhteiskunnallisen vallankumouksen liikkeellepanevana voimana.

Bakunin liittyi v. 1868 Internationaleen tarkoituksella muodostaa sen sisälle hänen johdollaan toimiva "Sosialistisen demokratian alianssi". Marx ja Engels estivät kuitenkin hänen pyrkimyksensä. Ensimmäinen yhteenotto marxilaisten ja bakuninilaisten välillä tapahtui Internationalen Baselin kongressissa v. 1869 perintöoikeuden kumoamista koskevassa kysymyksessä. Bakunin oli sitä mieltä, että yksityisomaisuuden perintöoikeuden kumoamisen mukana häviää porvaristokin. Marx osoitti, että laki perintöoikeudesta ei ole syy, vaan oikeudellinen seuraus yhteiskunnassa vallitsevasta taloudellisesta järjestyksestä. Ilman vallankumousta ei voida hävittää yksityisomistusta ja kapitalismia. Kongressi hylkäsi Bakuninin esittämän päätöslauselman. Ratkaiseva taistelu bakuninilaisuuden ja marxilaisuuden välillä käytiin kuitenkin vasta myöhemmin Pariisin Kommuunin jälkeen.

RANSKALAIS-PREUSSILAINEN SOTA JA PARIISIN KOMMUUNI

Marxin Pääoman I osan ilmestymisen jälkeen marxilaisuus oli levinnyt yhä laajemmalle työväenluokan edistyneimpien kerrosten keskuuteen. Samalla Internationale oli saavuttanut suurta menestystä ja vaikutusvaltaa Euroopan ja Amerikan työväenliikkeessä, mutta marxilaisuudelle vihamieliset lahkot ja ryhmät puolustivat sitkeästi asemiaan työväenliikkeen sisällä. Varsinkin Englannin ammattiliitoissa voimistui opportunistien taistelu marxilaisuutta vastaan. He tahtoivat tehdä Internationalen Englannin osaston täysin riippumattomaksi Pääneuvostosta. Taistelussa tämänlaisia pyrki- myksiä vastaan Internationale olisi tarvinnut eri maiden marxilaisten työväenpuolueiden tukea, mutta niitä ei vielä ollut. Vallankumouksellisen työväenpuolueen puuttuminen tuli esiin myös Pariisin Kommuunin taistelussa.

Ranskalais-preussilainen sota 1870—1871 Kesällä 1870 puhkesi ranskalais-preussilainen sota. Internationalen osastot Ranskassa ja Saksassa esittivät vastalauseensa sen johdosta. Heinäkuun 23 p:nä Pääneuvosto paljasti vetoomuksessaan tämän sodan syyt ja luonteen. Se osoitti, että se oli puolustusotaa Saksan taholta, mutta ennusti samalla, että jos Saksa muuttaa sodan

valloitussodaksi, — voitto ja tappio tulevat samalla tavalla tuhoiksi Saksan kansalle. Kun Ranskan armeijan musertavat tappiot rintamalla johtivat Napoleon III kukistamiseen ja tasavallan muodostamiseen syyskuun 4 pnä, julkaisi Internationalen Pääneuvosto syyskuun 9 pnä toisen vetoomuksen. Siinä Pääneuvosto paljasti Preussin junkkerien rosvosuunnitelmat Elsassin ja Lothringenin anastamiseksi ja osoitti, että sota oli muodostunut Ranskan taholta puolustussodaksi. Vetoamus kutsui saksalaisia työläisiä taistelemaan kunniaakkaan rauhan aikaansaamiseksi Ranskan tasavallan kanssa.

Vallankumous Ranskassa oli nostanut tasavallan johtoon taantumuksellisia kiipeilijöitä, jotka pelkäsivät aseistetun kansan vastarintaa ja olivat valmiit luovuttamaan Pariisin sitä piirittäville preussilaisille sotajoukoille. Ranskan hallitus ryhtyikin toimenpiteisiin Pariisin kansalliskaartin aseistariisumiseksi. Se lähetti joukkoja ryöstämään kansalliskaartilta tykistön. Silloin Pariisin työväestö yhdessä kansalliskaartin kanssa nousi hallitusta vastaan ja otti maaliskuun 18 pnä 1871 vallan käsiinsä perustaen Pariisin Kommuunin, ensimmäisen työväenluokan hallituksen.

Pariisin Kommuuni ja Internationale Pariisin Kommuunista tuli Internationaalle vakava historiallinen koe, jonka se läpäisi kunnialla. Internationalen ranskalaisen osaston johtajat Variin, Fränkel, Duval, Assi, Vaillant, Serrailier ym. osallistuiivat aktiivisesti maaliskuun 18 päivän vallankumoukseen, uudentyypisen valtion rakentamiseen, jollainen Kommuuni oli, ja aseelliseen taisteluun Versaillesin taantumuksellisia aineksia vastaan. Mutta proudhonilaiset ennakkoluulot, joita ei oltu täysin voitettu, elivät jopa eräissä Internationalen jäsenissäkin. Ne olivat syynä moniin virheisiin, jotka johtivat Kommuunin tappioon.

Internationalen osastot Englannissa, Saksassa, Italiassa ja muissa maissa julistivat Pariisin Kommuunin taistelun koko Euroopan työväenluokan taisteluksi. Venäläisen osaston jäsenet tervehtivät Kommuunia "proletariaatin ensimmäisenä tasavaltna". Bebel ilmaisi Saksan valtiopäivillä solidaarisuutensa Kommuunille. Internationalen Pääneuvosto ja Marx omistivat kaiken huomionsa Kommuunin sankarilliselle taistelulle. — Marx oli tosin vielä niin myöhään kuin syyskuun 9 pnä Pääneuvoston vetoomuksessa varoittanut Ranskan työläisiä vallanotosta ja nimittänyt jokaista siinä tilanteessa tehtyä hallituksen kukistamistryitystä "epätoivoiseksi hulluudeksi". Samalla hän oli kehoittanut Ranskan työläisiä käyttämään tasavaltaista vapautta "oman luokkansa perinpohjaiseen järjestämiseen". — Mutta sen jälkeen kun Pariisin työläiset aloittivat taistelun Marx teki kaik-

kensa auttaakseen Pariisin Kommuunia. Hän oli jatkuvassa yhteydessä Kommuunin jäseniin, arvosteli heidän virheitään ja antoi heille neuvoja ja ohjeita. Kommuunin kukistumisen jälkeen Pääneuvosto korosti vetoomuksessaan, jonka Marx oli laatinut, Kommuunin maailmanhistoriallista merkitystä työväenluokan ensimmäisenä hallitukseksi. Vetoamus paljasti Ranskan vastavallankumouksen salaliiton saksalaisten hyökkääjien kanssa ja leimasi poltinmerkillä versaillelaisten kauhistuttavat veriteot heidän kostaessaan kommunaareille. Tämä vetoamus, joka tunnetaan nimellä "Kansalaissoita Ranskassa", kuuluu marxilaisen kirjallisuuden huomattavimpiin teoksiin.

INTERNATIONALEN VIIMEISET VUODET

Pariisin työläisten taistelu ja maaliskuun vallankumous merkitsivät kansainväliselle työväenliikkeelle suurta voittoa. Se osoitti havainnollisesti Internationalen edustaman asian voiman ja merkityksen. Työväenliike voimistui kaikkialla ja sen riveihin liittyi yhä uusia väestöryhmiä ja kerroksia. Mitä erilaisimmat ainekset pyrkivät vaikutusvaltaisiin aseisiin tässä kasvavassa liikkeessä.

Internationalen Pariisin Kommuunin tappiota (toukokuussa vainoaminen 1871) seurasi taantumuksen voimistuminen kaikkialla Euroopassa. Ranskassa kiellettiin Internationalen osaston toiminta. Samanlainen laki säädettiin Espanjassa. Saksan sosialistijohtajat Bebel ja Liebknecht joutuivat oikeuden eteen sen vuoksi, että ne olivat vastustaneet Elsassin ja Lothringenin anastusta ja ilmaisseet myötätuntonsa Pariisin Kommuunille. Myös Venäjällä ja monissa muissa maissa voimistui poliisiterrori ja lisääntyivät oikeusjutut sosialisteja vastaan. Taantumuksellinen sanomalehdistö kävi raivokasta valhekamppailua Internationalea ja Marxia vastaan. Marx kirjoitti sen johdosta: "Kaikki parjauksen padot, jotka olivat porvarillisen ostettavan lehdistön käytettävissä, avattiin yht'aikaa ja kokonainen iljettävyyksien hyökyaalto alkoi virrata vihatun vastustajan hukuttamiseksi."

Tänä Internationalelle vaikeana aikana voimistui Bakuninin johtamien anarkistien salaliittolaistoiminta Pääneuvostoa ja Marxia vastaan. Myös muut Internationalen riveissä olevat marxilaisuuden vastustajat nostivat nyt päätään. Englannin trade-unionien (ammattiliittojen) opportunistiset johtajat esittivät lehdistössä vastalauseensa sen johdosta, että Pääneuvosto puolusti Kommuunia. Blanquilai-

set*, jotka olivat enemmistönä Kommuunin pakolaisten joukossa ja jotka eivät ymmärtäneet syntynyttä tilannetta, vaan pitivät kiinni salaliittolaisista taistelumenetelmistään, syytivät Pääneuvostoa vallankumouksellisen taktiikan hylkäämisestä. Päävaarana Internationalelle olivat kuitenkin anarkistit, joiden hajoitustoiminta auttoi Euroopan taantumuksellisia hallituksia.

Bakuninilaisuuden murskaaminen Syyskuussa 1871 pidettiin Lontoossa Internationalen konferenssi, johon Marx ja Engels ottivat aktiivisesti osaa. Keskeisimpänä oli kysymys työväenluokan itsenäisten poliittisten puolueiden välttämättömyydestä kaikissa maissa. Kommuuni oli kärsinyt tappion ennen kaikkea siksi, ettei Pariisin työväenluokalla ollut omaa taistelua johtavaa puoluetta. Sen tunnustivat monet Kommuunin toimihenkilötkin, jotka olivat paenneet Lontooseen ja tutustuneet siellä marxilaisuuteen. Kaikki se osoitti vakuuttavasti proletaaristen puolueiden muodostamisen suuren merkityksen. Lontoon konferenssi hyväksyi asia-
ta päätöslauseiman, jossa sanotaan:

”Omistavien luokkien yhdistynyttä valtaa vastaan työväenluokka voi toimia luokkana vain järjestäytymällä erikoiseksi poliittiseksi puolueeksi, joka vastustaa omistavien luokkien muodostamia kaikkia vanhoja puolueita;

tämä työväenluokan järjestäytyminen poliittiseksi puolueeksi on välttämätöntä sitä varten, että yhteiskunnallinen vallankumous ja sen lopullinen päämäärä — luokkien hävittäminen — tulisi turvattua.”

Päätöslauselma merkitsi tappiota bakuninilaisille, jotka olivat politiikasta pidättäytymisen kannalla. Ratkaiseva yhteenotto marxilaisuuden ja bakuninilaisten välillä tapahtui Haagin kongressissa v. 1872. Kongressi erotti Bakuninin ja hänen kannattajansa Guilloumen Internationalesta, koska he julistivat mielipiteitä, jotka ovat ristiriidassa tieteellisen sosialismin teorian kanssa, ja koska he harjoittivat salaliittolaistoimintaa Internationalen sisällä. Haagin kongressi vahvisti Lontoon konferenssin päätökset poliittisesta taistelusta, proletaarisen puolueen muodostamisen välttämättömyydestä

* Siten nimitettiin ranskalaisen vallankumouksellisen Louis Auguste Blanquin (1805—1881) kannattajia, jotka uskoivat, että suhteellisen vähälukuinen, hyvin järjestetty ja päättäväinen salaliitto kykenee suotuisalla hetkellä valtaamaan vallan ja pitämään sitä kässissään siksi, kunnes onnistutaan nostamaan kansa vallankumoukseen. He uskoivat siis salaliittoon eikä työväenluokan luokkataisteluun keinona ihmiskunnan vapauttamiseksi palkkaorjuudesta.

kaikissa maissa ja poliittisen vallan valtaamisesta työväenluokan käsiin. Kongressi päätti myös siirtää Pääneuvoston Lontoosta Amerikkaan, New York'iin, estääkseen Englannin trade-unionien opportunistisia johtajia anastamasta käsiinsä Internationalen johtoa.

Haagin kongressi oli antanut Marxin ja Engelsin tehtäväksi kirjan julkaisemisen Bakuninin ja hänen kannattajiensa toiminnasta. Se ilmestyi v. 1873 nimellä "Sosialistisen demokratian allianssi ja Kansainvälinen Työväenyhdistys". Lukuisten asiakirjojen valossa siinä paljastettiin Bakuninin ja hänen kannattajiensa todelliset kasvot, heidän työväenluokalle vihamielinen ohjelmansa, vahingollinen ja hajoittava taktiikkansa, rikolliset juonittelunsa ja yhteytensä kansainväliseen poliisiin.

Bakuninilaiset eivät tunnustaneet Haagin kongressin päätöksiä, vaan jatkoivat toimintaansa Pääneuvostoa ja Marxin politiikkaa vastaan. Se johti Internationalen jakaantumiseen kahteen osaan, marxilaisiin ja anarkisteihin. Kansallisten osastojen enemmistö oli kuitenkin Marxin puolella. Bakuninilaiset nojautuivat vähäisiin ryhmittymiin Italiassa, Espanjassa ja Sveitsissä. Kirjeessään Bebelille Engels kirjoitti kesäkuun 20 p:nä 1873 tästä jakaantumisesta:

"... Jos olisimme Haagissa esiintyneet sovittelvasti ja hämänneet kypsyvän hajaannuksen, niin mitä seurauksia siitä olisi ollut? Lahkolaiset, ts. bakuninilaiset olisivat saaneet käytettäväkseen ylimääräisen vuoden tehdäkseen Internationalen nimissä vielä suurempia tyhmyyksiä ja iljettävyksiä. Kehittyneimpien maiden työläiset olisivat inholla kääntyneet meistä pois... ja lähin kongressi, jossa kriisin olisi kuitenkin pitänyt puhjeta, olisi muuttunut kaikkein alhaisimmaksi ja skandaalimaisemmaksi rähinäksi, sillä periaate olisi jo uhrattu Haagissa. Silloin Internationale olisi todella tuhoutunut, tuhoutunut 'yhtenäisyyden' takia!"

Internationalen toiminnan lopettaminen Haagin kongressin jälkeen Internationale oli olemassa vielä melkein 4 vuotta. V. 1876 Filadelfiassa (Amerikassa) pidetyssä kongressissa tehtiin päätös Pääneuvoston toiminnan lopettamisesta. Se oli täyttänyt historiallisen tehtävänsä, luonut perustan työväenpuolueiden kehitykselle Euroopassa ja Amerikassa ja valmistanut edellytykset työväenliikkeen korkeammalle vaiheelle. Marx laski Internationalen hajalle sen vuoksi, että sen organisatiomuoto ei vastannut enää työväenliikkeen uusia tarpeita, jotka vaativat työväen kansallisten joukko- ja puolueiden muodostamista.

I Internationalen kaksitoistavuotinen taistelu marxilaisuuden (johdettavan osuuden) puolesta kansainvälisessä työväenliikkeessä päättyi proudhonilaisuuden, bakuninilaisuuden ym. epätieteellisten sosialismin virtausten murskaamiseen. Internationale jätti myöhäisemmälle työväenliikkeelle perinnöksi rikkaan taistelukokemuksen, pääneuvoston ja kongressiensä päätökset työväenluokan luokkataistelun tärkeimmistä kysymyksistä, Marxin ja Engelsin periaatteellisesti tärkeät lausunnot Kommuunin puolustamiseksi, heidän yhteisrintamataktiikkansa kaikkien joukkojärjestöjen kanssa samoin kuin heidän taistelunsa proudhonilaisuutta ja bakuninilaisuutta, lassallelaisuutta ja blanquillaisuutta, reformistista trade-unionismia ja anarkistista seikkailupolitiikkaa vastaan. I Internationale lasi perustan työläisten kansainväliselle järjestäytymiselle vallankumouksellisen taistelun voimistamiseksi kapitalismia vastaan.

”Se on unohtumaton, se on jäänyt ikuisiksi ajoiksi työläisten vapaustaistelun historiaan. Se lasi perustan sille sosialistisen maailmantasavallan rakennukselle, jota meillä on tänään onni luoda”, lausui Lenin vuonna 1919 I Internationalesta.

Kysymyksiä keskustelua ja kirjallisia vastauksia varten:

1. Minkälaista oli työväenliike ennen I Internationalea?
2. Mitkä tekijät johtivat I Internationalen perustamiseen? •
3. Mitä tehtäviä I Internationale asetti itselleen?
4. Minkä vuoksi Internationale ja Marx ja Engels taistelivat proudhonilaisuutta ja bakuninilaisuutta vastaan?
5. Luonnehdi lyhyesti Internationalen suhdetta ranskalais-preussilaiseen sotaan.
6. Miten I Internationale ja Marx suhtautuivat Pariisin Kommuuniin?
7. Mitkä syyt johtivat I Internationalen toiminnan lopettamiseen?
8. Selosta I Internationalen historiallista merkitystä.
9. Mikä puolue Suomessa vaalii I Internationalen parhaita perinteitä? Ja miten se tapahtuu?

Juuri sen tähden, että työväenluokan jäsenet voisivat oppia käsittämään omat etunsa, oman asemansa, voisivat oppia ajamaan omaa politiikkaansa, juuri sen tähden on välttämätöntä luokan etummaisten ainesten järjestäminen heti ja hinnalla millä hyvänsä, vaikka aluksi nämä ainekset muodostaisivatkin vain mitättömän osan luokasta.